

*Brána do pekel
se otvára...*

ZAKÁZANÁ HRA INFERNO

Od autorky
bestsellerové série

Upíří Deníky

FRAGMENT

L. J. Smith

**YOUNG
ADULTS**

Zakázaná hra – Inferno

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

L. J. Smith
Zakázaná Hra – Inferno – e-kniha
Copyright © Fragment, 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

ZAKÁZANÁ
HRA
INFERNO

ZAKÁZANÁ HRA INFERNO

*Brána do pekel
se otevírá...*

L. J. Smith

*Skutečné Sue Carsonové, která posloužila
jako inspirace pro svou jmenovkyni.
A Johnu G. Checkovi III., s láskou a díky.*

1. KAPITOLA

Vykročila k nim letuška. Jenny zamrazilo v týle a ucítila mravenčení v malíčcích na obou rukách.

Chovej se přirozeně, napomenula se. Uklidni se.

Ale když letuška dospěla k jejich řadě, Jenny se rozbušilo srdce jako o závod. Letuška měla na sobě námořnický modrou uniformu se smetanově bílými lemy a vypadala trochu jako vojačka. Tvářila se přívětivě, ale zároveň z ní vyzařovala autorita jako z přísného učitele.

Nedívej se na ni. Dívej se z okna.

Jenny zaryla nehty do spodní strany plastového rámu oválného okna a zahleděla se do venkovní temnoty. Vedle ní seděl Michael se zavalitým tělem jako plyšový medvídek ztuhlý napětím. Koutkem oka viděla Audrey na sedadle u uličky s leskle měděnými vlasy spuštěnými nad časopisem. Letuška bránila ve výhledu na Dee naproti přes uličku.

Prosím, ať jde pryč, pomyslela si Jenny. Prosím, ať už jde, proč tady stojí tak dlouho?

V příštím okamžiku Michael podlehne tomu tlaku a hystericky se rozhihňá – nebo se začne hystericky zpovídat, což by bylo ještě horší. Jenny se ani nepohnula, ale v duchu na něj naléhala, ať zůstane zticha. Letuška přece musí odejít. Nemůže tu stát pořád.

Jenže stála. Už bylo jasné, že se nezastavila jen tak, aby si krátce vydechla před další obchůzkou po letadle. Dívala se na něj a postupně si je jednoho po druhém prohlížela. Vážným, pátravým pohledem.

Jsme studenti debatního kroužku, kteří letí na finále. Náš doprovod onemocněl, ale v Pittsburghu na nás čeká náhradní. Jsme studenti debatního kroužku, kteří letí na finále. Náš doprovod onemocněl, ale...

Letuška se naklonila k Jenny.

Panebože, udělá se mi zle.

Audrey zkameněle seděla nad časopisem, ani její zvyrazněné řasy v kaméliově bledém obličejí se nepohnuly. Michael zatajil dech.

Klid, klid, klid, klid...

„To vy jste si objednala ovocný talíř?“ zeptala se letuška.

Jenny měla na chvíli v hlavě dokonale prázdno. Jednu hroznou vteřinu se bála, že vykoktá výmluvu, kterou si pořád dokola procvičovala. Pak si olízla jazykem vyschlé patro a zašeptala: „Ne, to ona – támhle přes uličku.“

Letuška ustoupila a otočila se. Dee, s jednou dlouhou nohou pokrčenou, aby si mohla zastrčit špičku do

kapsičky v opěradle sedadla před sebou, zvedla oči od gameboye a usmála se. Až na gameboye a maskáčovou bundu, kterou měla na sobě, vypadala úplně jako Nefertiti. I její úsměv byl královský.

„Ovocný talíř,“ řekla letuška. „Sedadlo osmnáct D. Výborně, tady to je.“ A odešla.

„Ty tvoje zatracené ovocné talíře,“ zasykla Jenny přes uličku a dodala: „Prokristapána, Michaeli, dýchej!“

Michael dlouze a slyšitelně vypustil vzduch z plic.

„Co nám vlastně můžou udělat?“ ozvala se Audrey. Pořád se dívala do časopisu a promluvila, aniž by pohnula rty. Přes hluboké vrčení motorů boeingu 757 ji bylo sotva slyšet. „Vyhodit nás? Jsme deset kilometrů nad zemí.“

„To mi ani nepřipomínej,“ odpověděla Jenny směrem k okénku, zatímco Michael začal Audrey detailně popisovat, co všechno podle něj můžou v Pittsburghu podniknout se čtyřmi uprchlíky.

Uprchlíky. *Jsem uprchlík*, pomyslela si Jenny udiveně. Ona, Jenny Thorntonová, a uprchlík? Připadalo jí to tak nepravděpodobné.

V potmělém okénku spatřila odraz vlastního obličej – nebo aspoň jeho část. Dívka s tmavě zelenýma očima odstínu borovicových jehlic, rovným obočím jako od rázných tahů štětce a vlasy barvy medu na sluneční záři.

Zaostřila za nezřetelný odraz do černých mraků kolem letadla. Když teď pominulo nebezpečí v podobě letušky, dokázala myslet jenom na to, aby ten let přežila.

Lety vážně nesnášela.

Zvláštní bylo, že i když se bála, zároveň cítila vzrušení. Takové vzrušení, jaké lidé pocítují při nějaké mimořádné události, například při přírodní katastrofě. Když dočasně neplatí normální pravidla a obyčejné věci, jež bývaly důležité, najednou nic neznamenají.

Jako třeba škola. Nebo souhlas rodičů. Nebo chovat se jako hodná holka.

To všechno skončilo tím, že utekla. A její rodiče ani nepochopí proč, protože vzkaz, který jim nechala, neříkal skoro nic. *Jedu pryč a snad se zase vrátím. Mám vás ráda. Musím to udělat.*

Omlouvám se. Dlužím vám 600 dolarů.

Z toho se nedalo moc vyčíst. Jenže co měla napsat? *Drahá mami a tati, minulý měsíc se na Tomových narozeninách stala hrozná věc. Víte, postavili jsme takový papírový dům a ten byl najednou skutečný, my jsme se ocitli uvnitř a jeden chlápek jménem Julian nás přinutil hrát takovou hru. Museli jsme se postavit svým nejhorším nočním můrám a vyhrát, jinak by si nás nechal u sebe ve Světe stínů napořád. Všichni kromě Summer jsme se dostali ven – ubohá Summer, víte, že nikdy nebyla nejstatečnější – a to je důvod, proč už je týdný pohřšovaná. Zemřela ve své noční můře.*

Jenže problém je, mami a tati, že Julian nás pronásledoval ze Světa stínů. Přišel do našeho světa a snažil se získat jedinou věc – mě. Přiměl nás hrát další hru, která dopadla špatně, protože při ní vzal Toma a Zacha zpátky do Světa stínů. Tam teď jsou – neutekli, jak si všichni myslí. A poslední, co mi Julian řekl, když je

zajal, bylo: Jestli je chceš zpátky, vydej se na honbu za pokladem.

A to tedy teď dělám. Cesta do Světa stínů má jediný háček: vůbec netuším, jak na to. A tak letím do Pennsylvánie, do domu dědy Evensona. To on před dávnou dobou otevřel dveře do Světa stínů a možná v domě zanechal nějaký návod.

Napsat něco takového? Ani nápad. První část už její rodiče slyšeli a nevěřili jí. Druhá část by jim jen prozradila, kam má Jenny namířeno – a umožnila by jim, aby ji zastavili. *Promiňte, pane doktore, mojí dceři přeskočilo. Je přesvědčená, že jejího přítele a bratrance uvěznil nějaký princ démonů. Musíme ji držet pod zámkem. Ano, jistě, přineste sem tu velikánskou injekci.*

Ne, Jenny to nemohla nikomu říct. Ona, Audrey, Dee a Michael tuhle cestu plánovali tři dny. Tak dlouho jim trvalo, než sehnali dost peněz na letenky – každý denně vybírali z bankomatu dvě stovky pomocí karet rodičů. Teď seděli v nočním letadle z Los Angeles do Pittsburghu deset kilometrů nad zemí, osamělá a zranitelní. Rodiče si mysleli, že klidně spí doma ve své posteli.

A Jenny cítila vzrušení. Uspěť, nebo zemřít. Takovou volbu před sebou teď měla – doslova. Nic jako bezpečí už neexistovalo. Mířila na místo, kde se zlé sny stávaly skutečností – a zabíjely vás. Nikdy nezapomene, jak pod tou hromadou odpadků zmizela blondatá hlava Summer.

Až se tam dostane, bude se moct spolehnout jen na vlastní důvtip – a na přátele.

Podívala se na ně. Michael Cohen, s rozcuchanými tmavými vlasy a zádumčivým pohledem, v šatech, které byly čisté, pomačkané a nepodobaly se žádné módě, jaká kdy existovala. Audrey Myersová, upravená a elegantní v černobílém italském kalhotovém kostýmu, držela neklid, jež snad cítila, na uzdě pod dokonale naleštěným zevnějškem. A Dee Eliadeová, princezna noci s pokřiveným smyslem pro humor a černým pásem z kung-fu. Všem bylo šestnáct, chodili do prvního ročníku střední školy a právě se letěli utkat s ďáblem.

Letušky roznesly večeři a Dee bezstarostně spořádala svůj ovocný talíř. Jakmile byly odneseny tácy, světla po celém letadle začala jedno po druhém zhasínat.

Osvětlení jako v pohřební síni, pomyslela si Jenny s pohledem na rozptýlenou, mdlou září pod stropem. Připomínalo jí návštěvní pokoj, v němž se naposledy setkala se svou pratetou Sheilou. Cítila se příliš nabuzená, než aby usnula, ale musela to aspoň zkusit.

Mysli na cokoliv, jen ne na něj, přikázala si a opřela si hlavu o chladnou, vibrující stěnu letadla. *Ale co, klidně si myslí i na něj, jestli chceš. Ztratil nad tebou moc. Ta část tvého já, které imponovala jeho temnota, je pryč. Tentokrát ho dokážeš porazit – protože k němu nic necítíš.*

Ve snaze si to dokázat si připomněla různé výjevy. Julian, jak se na ni směje, s obličejem krásným tím nejexotičtějším, nejneobyčejnějším způsobem – krásnějším, než mohl mít jakýkoliv člověk. Julianovy

vlasý, bílé jako jinovatka nebo jako chomáčky mlhy. Ne – bělejší, v neskutečném ledovém odstínu. Jeho oči nebyly o nic všednější. Měl je modré, v odstínu, jaký nelze popsat, protože neexistuje nic, k čemu by se dal přirovnat.

Jelikož si dokazovala, že k němu nic necítí, směla vzpomínat i na jiné věci. Na jeho tělo, štíhlé, ale silné a s pevnými svaly, když ji k sobě přitiskl. Jeho dotyk přitom byl překvapivě jemný. Na jeho dlouhé, vláčné polibky – tak pomalé a sebevědomé, protože si byl naprosto jistý tím, co dělá. Vypadal sice jako mladík v jejím věku a byl zřejmě nejmladší mezi Stínovými muži, ale byl starší, než si Jenny dokázala představit. Se zkušenostmi, jež se vymykaly jejímu chápání. Po staletí měl různé dívky; každou, kterou chtěl, a všechny byly bezmocné proti jeho dotyku ve tmě.

Jenny pootevřela rty a přejela si jazykem po zubech. Možná to přece jenom nebyl tak dobrý nápad. Julian nad ní neměl žádnou moc, ale byla hloupost pokoušet osud tím, že na něj myslí.

Radši bude myslet na Toma, malého Tomíka, který ji ve druhé třídě líbal za fíkovníkovými keři, na Toma Locka, atletickou hvězdu. Na jeho oříškově hnědé oči se zelenými skvrnkami, na jeho upravené vlasý a bezstarostný úsměv. Na to, jak se na ni díval, když šeptal: „Ach, Thorny, miluju tě,“ jako kdyby ho samotná slova bolela.

Byl jenom člověk – ne nějaký nadpřirozeně krásný princ stínů. Byl skutečný, lidský, byl jí rovný... a potřeboval ji. Zvláště teď.

Jenny nezradí jeho důvěru. Najde ho a přivede ho zpátky z toho pekelného místa, na které ho Julian unesl. A až ho dostane do bezpečí, už ho nenechá odejít.

Uvolnila se. Pomyšlení na Toma ji uklidňovalo. Za pár minut se tok jejích myšlenek zvolnil a potom...

Stála ve výtahu s drobným mužíkem, jemuž zakrývala celý obličej stříbrná maska. Byl tak malý, že uvažovala, jestli nejde o trpaslíka.

„Pojedete s námi? Můžeme vás svézt?“ Jenny si uvědomila, že mužík už nějakou dobu opakuje stále tutéž otázku.

„Klidně vás uneseme,“ dodal a Jenny se začala bát.

„Ne,“ odmítla. „Kdo jste?“

Mužík se pořád ptal na totéž. „Můžeme vás svézt?“ Na stěně výtahu za ním byl velký plakát zábavního parku, který Jenny jako dítě zbožňovala. „Můžeme vás svézt?“

Nakonec řekla: „Ano...“ a mužík se dychtivě předklonil. V otvorech masky se mu zablýskly oči.

„Můžeme?“

„Ano..., když mi řeknete, kdo doopravdy jste,“ řekla Jenny.

Mužík zklamaně couvl.

„Povězte mi, kdo jste,“ naléhala Jenny. Držela mu nad hlavou láhev, připravená zasadit mu úder. Nějak věděla, že tam ten mužík ve skutečnosti není – byl to jenom jeho obraz. Ale napadlo ji, že by se mohl krátce zhmotnit, aby jí ukázal, kdo doopravdy je.

Jenže se to nestalo. Jenny se opakovaně rozmachovala proti jeho hlavě láhví, ale láhev jen procházela skrz. Nakonec obraz zmizel.

Jenny to potěšilo. Potvrdila si, že ten mužík nebyl skutečný a že má všechno pevně v rukách.

Výtah se zastavil, dveře se otevřely a Jenny jimi prošla – do jiného výtahu.

„Můžeme vás svézt? Odvezeme vás.“

Mužík ve stříbrné masce se dal do smíchu.

Jenny sebou trhla a rozhlédla se. Letadlo. Byla v letadle, ne ve výtahu. V letadle, které jí momentálně připadalo plně nebezpečí. Byla sama, protože všichni ostatní spali. Ostatní pasažéři mohli být jen voskové figuríny. Michael se vedle ní nehýbal, hlavu měl položenou na Audreyině rameni.

Najednou vytřeštil oči a vydal hrozný zvuk. Prudce se posadil a rukama si sevřel hrdlo. Vypadal, jako by se nemohl nadechnout.

„Co se děje?“ Audrey se probudila. Občas se chovala, jako kdyby jí na Michaelovi vůbec nezáleželo, ale tentokrát ne.

Michael pořád civěl před sebe, tvářil se vyděšeně. Jenny přeběhl po zádech mráz.

„Můžeš dýchat, Michaeli? Jsi v pořádku?“ naléhala Audrey.

Dlouze, roztřeseně se nadechl, znovu vydechl a klesl zpátky do sedadla. Jeho tmavě hnědé oči, obvykle mírně přimhouřené, zůstávaly široce otevřené.

„Něco se mi zdálo.“

„Tobě taky?“ zeptala se Jenny. Dee se k nim nakláněla přes opěrku sedadla naproti přes uličku. Dívali se na ně další cestující, které Michaelův výkřik vytrhl ze spánku. Jenny se vyhýbala jejich pohledům.

„O čem?“ zeptala se tiše. „Bylo... nebylo to o výtahu, že ne?“ Netušila, co její sen znamenal, ale byla si jistá, že něco zlého.

„Cože? Ne. Byl o Summer,“ odpověděl Michael a olízl si rty, jako by se zbavoval nepříjemné pachuti.

„Ach...“

„Nebyla tam celá, jenom její hlava. Ležela na stole a mluvila se mnou.“

Jenny polila nevýslovná hrůza.

V tom okamžiku letadlo prudce pokleslo.

2. KAPITOLA

Jenny zaječela. Nikoho tím nevyrušila, protože křičeli všichni. Dee, která si rozeplula pás, aby se mohla natáhnout k Michaelovi, na sedadle nadskočila, div se neuhodila hlavou o strop.

Padali – a ten pocit byl horší než tisíc výtahů. Sedadlo pod Jenny klesalo níž a níž.

Na co lidé myslí, když umírají? Na co bych měla myslet já?

Na Toma. Měla by myslet na Toma a na to, jak ho miluje. Ale nešlo to, nebylo v ní místo na nic jiného než úžas a strach.

Pak se letadlo vyrovnalo. Sedadlo ji opět zdola tlačilo jako dřív. Celé to nemohlo trvat déle než vteřinu.

Z reproduktorů se ozval pilotův hlas, hladký a sytý jako vanilková sodovka. „Ehm, omlouvám se, lodičky – proletěli jsme menší turbulencí. Pokusíme se vystoupat nad tohle počasí. Nechte si zapnuté pásy, prosím.“

Jenom obyčejná turbulence. Nezemřou.

Jenny znovu vyhlédla z okna. Nebylo toho moc vidět, protože prolétali skrz mraky. Jen mlhu a tmu...

Jako mlha a tma, kterou přinášejí Stínoví muži. Nedokázala se ovládnout – čekala, že každou chvíli uvidí jejich oči, ty hladové, lačné oči...

Ale nic neviděla.

„Ehm, poslouvejte,“ začal Michael chraptivě. „K tomu snu...“

„Byl to jenom sen,“ přerušila ho Audrey, za všech okolností rozumná a praktická. Jenny jí byla vděčná za ostrý tón, kterým promlouval rozum. Jako políček na probuzení.

„Jenom sen. Nic neznamenal,“ přidala se Jenny – neupřímně, protože tomu ani v nejmenším nevěřila. Ale netušila, co mohl ten sen znamenat, a Michaela mohou uklidnit jedině společnými silami. Stál za jeho snem Julian? Mučil je vzpomínkami na Summer? Noční můry jsou specialita Stínových mužů.

Stínový muž. Jako pohádková postava, která přináší zlé sny. A teď nás všechny zná a ví o našich slabínách. Může proti nám poslat naše nejhorší obavy, a i když třeba nebudou skutečné, nedokážeme to poznat.

Do čeho jsme se to pustili?

Zbytek letu civěla z oválného okna a rukama svírala chladné kovové konce opěrek svého sedadla.

V Pittsburghu byla v 6:56 zima. Větrno. Obloha takového odstínu modře, jaká se v jižní Kalifornii vyskytuje jen zřídka. Ve Vista Grande, kde Jenny bydlela, květnová

obloha většinou mívala barvu mokrého betonu, dokud se nezvedla teplota natolik, aby se roztrhaly mraky.

Z letiště si museli vzít taxi, protože Hertz nepůjčoval auta nikomu mladšímu jednadvaceti let. Dee to považovala za skandální a chtěla se hádat, ale Jenny ji odtáhla pryč.

„Snažíme se být nenápadní,“ připomněla jí.

Cestou do Monessenu jeli po nábřeží a vedle nich plula velká, placatá, ošklivá plavidla. „Řeka Mononhagela a lodě s uhlím,“ vzpomněla si Jenny. Projížděli kolem štíhlých stromů s útlými větvemi a malými růžovými pupeny. „To jsou zmarliky,“ řekla Jenny. „A támhle ty s těmi bílými květy jsou svídy.“ Zahlédli i jednu ocelárnu, nad kterou stoupal bílý, šednoucí dým. „Tam bývaly vysoké pece,“ vyprávěla Jenny. „Když byly v provozu, vypadalo to jako v pekle. Vážně. Ze všech komínů se valily plameny a kouř. Jako dítě jsem si myslela, že takhle nějak určitě vypadá peklo.“

Než dorazili do Monessenu, Michael ustaraně hypnotizoval taxametr. Všichni ostatní se ale dívali z oken.

„Kočičí hlavy,“ řekla Dee. „Věřili byste tomu?“

„*C'est drôle ça*,“ poznamenala Audrey. „Malebné.“

„Všechny ulice nejsou takhle vydlážděné,“ namítla Jenny.

„Ale všechny jsou příkrý,“ řekla Dee.

Protože město postavili na kopcích – sedmi kopcích, vzpomněla si Jenny. Když tady se Zachem jako děti bydli, připadalo jim to magické, asi jako že sedmý syn sedmého syna má okultní schopnosti.

Teď na Zacha nemysli. A už vůbec nemysli na Toma. Jenže Tomovo jméno v ní jako obvykle vyvolalo bolest na prsou, jako pohmožděnina kousek vlevo od prsní kosti.

„Jsme tady,“ řekla nahlas, aby se vytrhla ze vzpomínek.

„Three Center Drive,“ oznámil řidič a vystoupil, aby jim vyložil batohy.

Audrey, jejíž otec pracoval v diplomatické službě a která vyrůstala ve všech možných zemích světa, mu zaplatila. Takové věci uměla dělat se světáckým citem pro věc a ještě přidala extravagantní spropitné.

„Šetři...“ zašeptal Michael úzkostně, ale Audrey si ho nevsímala. Taxi odjelo.

Jenny se se zatajeným dechem rozhlédla. Po celou cestu z Pittsburghu vídala povědomé výjevy, ale tady před dědečkovým domem ji vzpomínky doslova zaplavily a útočily na ni ze všech stran.

Tady to znám! Tohle místo znám! Pamatuju se na ně!

Jistěže si na ně pamatovala. Vždyť tady vyrůstala. Ten široký zelený trávník, který se táhl až k silnici, aniž by tudy vedl nějaký chodník – na něm si se Zachem hrávali. Tenhle nízký cihlový domek s bílou verandičkou – ani by nedokázala spočítat, kolikrát k němu běžela.

Ale jednalo se o zvláštní vzpomínky. Dům jí připadal menší a trochu jiný, než jak si ho vybavovala. Znamý, ale zároveň i neznámý.

Možná protože je deset let prázdný, pomyslela si. Nebo se změnil...

Ne, dům se nezměnil – to ona. Když před ním stála naposled, bylo jí pět.

A tahle vzpomínka byla jako ledová koupel. Připomněla jí, co sem přijela udělat.

Jsem dost silná? Jsem opravdu tak silná, abych se mohla vrátit dolů do sklepa, ke všemu, co se tam stalo?

Kolem ramen ji objala štíhlá paže, tvrdá jako chlapecká. Jenny zamrkala, aby si tak osušila zavlhlé oči. Všichni se na ni dívali. Audrey mlčky stála opodál a její kaštanově hnědé vlasy se v ranním světle měděně leskly. Z oříškově hnědých očí vyzařovalo tiché pochopení. Michael ji sledoval se slavnostním výrazem.

Dee, s paží stále kolem Jennyiných ramen, se divoce zazubila.

„Tak jdeme na to, tygřice,“ řekla.

Jenny vydechla a pokusila se usmát podobně jako Dee. „Musíme dům obejít. Vzadu by měly být, ehm, kamenné schody dolů do sklepa a zadní dveře. Jestli mi slouží paměť.“

Sloužila. Na zadní verandě Dee vylovila z batohu páčidlo.

Přijeli připravení. V batozích měli i ručníky na rámy oken, které možná budou muset rozbít, kladivo a šroubovák.

„Ještě že je ten dům prázdný. Jinak bychom se tam takhle nedostali,“ poznamenala Dee a zkušeně nasadila páčidlo.

„Kdyby nebyl prázdný, nemělo by smysl sem jezdit,“ odpověděla Jenny. „Nový majitel by sklep určitě vyklidil. Koneckonců si nemůžeme být jistí, že ho někdo nevyklidil i tak...“

„Moment!“ vykřikla Audrey.

Všichni ztuhli.

„Podívejte se na tohle.“ Audrey ukázala na něco za dveřmi. Černostříbrnou nálepku s pokroucenými okraji. Když Michael otřel rukou prach z okna, Jenny dokázala přečíst nápis na nálepce:

VAROVÁNÍ! TUTO NEMOVITOST CHRÁNÍ
BEZPEČNOSTNÍ AGENTURA MONONGAHE-
LA VALLEY. OZBROJENÝ ZÁSAH PROTI NARU-
ŠITELŮM.

„Alarm,“ zasténal Michael. „No skvělý.“

Audrey se podívala na Jenny. „Myslíš, že ještě funguje?“

Dee stále držela páčidlo u dveří. „Můžeme to snadno zjistit,“ navrhla a znovu se zazubila.

„Ne, to nemůžeme,“ nesouhlasila Jenny. „V žádném případě. Jestli funguje, nemohli bychom se sem dnes vrátit, protože by se kolem rojili bezpečáci.“

„Jsme v pěkný bryndě,“ řekl Michael.

Jenny zavřela oči.

Proč ji to nenapadlo? Dědeček patrně měl odjakživa bezpečnostní alarm – takových věcí si dítě nevšímá.

Jenže já už nejsem dítě. Mělo mě to napadnout.

„Musí existovat způsob, jak se dostat dovnitř,“ zabručela Dee.

„Proč?“ odpověděla Audrey – mluvila příkře, protože se necítila ve své kůži. Protože se bála. „Pokaždé nemusí existovat nějaký způsob jenom proto, že si to přeješ, Dee.“

Mysli, Jenny. Mysli, myslí, myslí. Zapomněla jsi na alarm – nezapomněla jsi na něco dalšího?

„Z filozofického hlediska...“ začal Michael.

„Paní Durashová,“ řekla Jenny.

Všichni se na ni ohlédli.

„To byla dědečkova hospodyně. Možná se pořád ještě stará o dům. Třeba má klíč.“

„Výborně!“ přikývla Dee a konečně spustila ruku s páčidlem.

„Musíme zjistit její telefonní číslo – bože, jestli tady vůbec ještě bydlí. Telefon by měl být u... u... asi u mlíčňáku. Myslím, že se tam jde tudy. Je to dost daleko.“

„Já zůstanu tady a pohlídám batohy,“ nabídl se Michael rychle.

„Půjdeš s námi a rád,“ odpověděla Audrey. „Batohy schováme do křoví.“

„Ano, drahá,“ zamumlal Michael. „Ano, drahá, ano...“

Mléčný bar Petro vypadal, že pomalu chátrá – jako ostatně vše, co cestou míjeli. Jenny vešla do modrobílé kabinky před ním a s úlevou uviděla, jak se na řetízku houpá telefonní seznam. Položila si ho na koleno a zalistovala stránkami.

„Ano! B. Durashová – jiná Durashová v Monessenu být nemůže. Určitě je to ona.“

Vhodila do přístroje čtvrták a vytočila číslo. Teprve pak si uvědomila, že si vůbec nepřipravila, co bude říkat.

„Prosím,“ pronesl lehce chraptivý hlas na druhém konci linky zpěvavě.

„Ehm. Zdravím. Tady je Jenny Thorntonová a...“
Debatní tým, pomyslela si Jenny. Prázdniny, rodné

město, pozdní jarní výlet – rodiče. Kde by měli být moji rodiče?

„Je to paní Durashová?“ vyhrkla.

Následovala odmlka, která jí připadala velice dlouhá. Potom se ozvalo: „Paní Durashová tady momentálně není. Já jsem její snacha.“

„Ach... ale bydlí tam? Paní Durashová? A – totiž, nevíte náhodou, jestli to je ta paní Durashová, která pracovala pro pana Erika Evenssona?“ *Dělám ze sebe úplného hlupáka*, pomyslela si Jenny s pohledem na graffiti na skleněných dveřích.

Další odmlka. „Ano, spravuje dům pana Evenssona.“

Výborně! Správkyně musí mít klíče. Jenny to tak potěšilo, že zapomněla, jak si připadá hloupě.

„Děkuju, to je skvělé. Totiž, bylo by skvělé, kdybych si s ní mohla promluvit. Nevíte, kdy se vrátí?“

„V sobotu vždycky jezdí za synem do Charleroi. Vráť se kolem sedmé. Zavolejte pak.“

„V sedm večer?“ ušklíbl se Michael nespokojeně, když jim Jenny zopakovala, co se dozvěděla, a klesl na oprýskanou zelenou lavičku u zdi mléčného baru. „A do té doby musíme čekat venku. Nepůjdu zpátky, dokud si nedám zmrzlinu.“

„Šetří,“ připomněla mu Audrey a pohodila měděnou hřívou.

Na rohu ulice se s hukotem objevil autobus. Jenny se na něj nepřítomně podívala. Mají devět hodin času. V takhle malém městečku budou nápadní. Musejí se schovat za dědečkovým domem, nebo...

Oči jí padly na bok autobusu s velkým nápisem.

ZÁBAVNÍ PARK JOYLAND, NEJLEPŠÍ HORSKÉ DRÁHY NA SVĚTĚ. Plakát doplňoval obrázek horských drah a kolotočů.

Jenny se málem podlomily nohy.

Když byla s to se zase nadechnout, motor autobusu zavřel hlasitěji. Chystal se odjet. Jenny se vmžiku rozhodla.

„Jdeme!“

Dee vyskočila, okamžitě připravená vyrazit. Michael si opřel hlavu o zeď a zavřel oči. Audrey se zeptala:

„Kam?“

„Do autobusu. Pojdte, honem!“ Jenny přiběhla k zaprášeným proskleným dveřím a chytila je, než se stačily zavřít. „Jedete do Joylandu?“ zavolala na řidiče.

„Clairton, Duquesne, West Mifflin, Joyland,“ odrecitoval řidič lakonicky.

„Dobře. Čtyři jízdenky, prosím.“

Všichni nastoupili. Autobus byl skoro prázdný a páchl po starých pneumatikách. Uvelebili se na sedadlech s potranou kůží úplně vzadu a Audrey se podívala na Jenny.

„Vysvětlíš nám, kam jedeme?“

„Do zábavního parku Joyland,“ odpověděla Jenny bez dechu.

„Proč?“

„Protože tam mají párky v těstíčku,“ řekl Michael velice tiše.

Jenny se zahleděla Audrey do očí. „Všimla sis toho plakátu na boku autobusu? Byl v mém snu. V letadle se mi zdál sen, ve stejnou chvíli, kdy se Michaelovi zdálo o Summer, a byl v něm ten plakát.“

Audrey se nad tím zamyslela a jemně se kousla do spodního rtu s třešňovým leskem. „Možná to nic neznamená. Mohla jsi na ten park myslet, jelikož jsme se sem vraceli a tak.“

„Nebo to bylo něco jiného,“ řekla Jenny. „Jako... já nevím, nějaký vzkaz.“ Poposedla. „Poslyšte, napadlo někdy někoho z vás, jestli... no, jestli je Summer opravdu mrtvá?“

Audrey vypadala, že ji Jennyina otázka šokovala. Dee suše odpověděla: „Už měsíc to tvrdíme policii.“

Ale Michael, s vykulenýma očima a dokonale probuzený, řekl: „V mém snu žila. Mluvila.“

Jenny se neklidně zeptala: „Co říkala?“

„Zlobila se, že jsme ji opustili. Byla vyděšená.“

Jennyin neklid vzrostl. Audrey pomalu řekla: „Takže si myslíš, že ty sny spolu nějak souvisely? A že to byl vzkaz?“

„Já nevím. Těžko říct. A nevím ani, proč by nás někdo posílal do zábavního parku...“ Rozpačitě se odmlčela.

„To je fuk.“ Dee se rozverně usmála a poplácala ji po zádech. „Dala jsi na instinkt a to nemůže být chyba. A i kdyby to nebyl vzkaz – no a co? Jedeme do zábavního parku. Trochu si užijeme, co vy na to?“

„Radši bych šla na nákupy,“ řekla Audrey. „Ale je to taky způsob, jak zabít čas.“

Michael sklouzl níž a opřel si kolena o zprohýbané kovové opěradlo sedadla před sebou. „A jak utratit peníze. Vyprávěl jsem vám někdy o noční můře ze zábavního parku, kterou jsem míval jako dítě?“

„Zavři zobák, Michaeli,“ okřikly ho všechny tři jednohlasně a on zmlkl.

Do West Mifflinu to byla dlouhá a poměrně jednotvárná cesta. Zdálo se, že Joyland je jedno z mála míst, které ve zchátralé, upadající oblasti zůstává v provozu. Skoro je překvapilo, když se tak najednou vynořil uprostřed nicoty.

Vystoupili z autobusu a Michael užasle vydechl. „Dobré nebe,“ hlesl. „Noemova Archa.“

„To je dům hrůzy,“ vysvětlila Jenny. „Dovnitř se chodí velrybou po straně.“

I za jasného slunečního svitu se cítila zvláště, když procházeli bránou. *Možná proto, že se park změnil*, uklidňovala se v duchu. A opravdu se změnil. Dům hrůzy zůstal stejný, ale plno dalších věcí vypadalo jinak.

Stará železniční horská dráha zmizela a nahradila ji důlní jízda s názvem Šachta. Přibyla nová kovová horská dráha s názvem Ocelový démon a taky vodní atrakce – toho druhu, kde člověk projíždí obrovitými rourami.

Největší šok představovala nová herna s automaty, plná posledních videoher, hologramů a virtuální reality. Jenny se stýskalo po staré síni s automaty z poloviny století, tmavé a lehce strašidelné. Automaty byly starobylé s krásně vyřezávaným dřevem a mosazí – ne s tímhle ocelovým a neonovým dekorem.

Postupně ale její úzkost ustupovala. Nedokázala si pomoci – parku nešlo odolat. Vdechla vůni popkornu a oleje z horských drah – a ještě něčeho dalšího, co trochu připomínalo vůni, ale vůně to nebyla. Spíš téměř hmatatelné vzrušení nadýchané jako cukrová vata.

„Nechápu, proč by Summer chtěla, abychom přišli sem,“ řekla Audrey, když se zastavili, aby si koupili párky v kukuřičném těstíčku.

„Ne. Myslím, že to přece jenom nebyl vzkaz,“ odpověděla Jenny s radostí. Ať už je večer čekají jakékoliv hrůzy, teď si můžou užít trochu zábavy.

Michaelův blažený párkový úsměv na chvíli povadl. „Možná je to tak lepší,“ zamumlal nezřetelně. „Radši bych byl mrtvý než to, co byla Summer v tom snu.“

S jekotem se svezli na horských dráhách. Za Jenny vlály rozpuštěné vlasy jako prapor. Ocelový démon byl dobrý, ale všichni se shodli, že se jim nejvíc líbí vrzající a klapající staré dřevěné dráhy. „Jsou strašidelnější,“ poznamenala Dee slastně. „Můžou se každou minutou rozbít – nebo vám to tak aspoň připadá.“

Jako další přišla na řadu Šachta. „To je zlatý důl?“ zeptala se Audrey skepticky, když kolem nich šlehalý bílé záblesky simulující výbuchy dynamitu.

„Popuť uzdu fantazii,“ odpověděl Michael a objal ji paží.

Jenny se odvrátila. Připomnělo jí to, jak moc se jí stýská po Tomovi. Musela několikrát rychle zamrkat, aby se zbavila slz, které jí vhrkly do očí.

Dům hrůzy byl opravdu strašidelný. Cihlová „zeď“ kolem nich rotovala tak dlouho, až nikdo kromě Dee nedokázal kráčet rovně. Podlaha se jim houpala pod nohama a Michael začal vyhrožovat, že podá žalobu – nebo že potupně vrhne.

„Pojď sem,“ zavolala Dee vesele na Jenny. Za skleněnou stěnou se nezřetelně rýsovala červená postava. Když

Jenny přistoupila blíž, aby se na ni podívala, scéna zhasla. Jenny se předklonila a nosem se skoro dotkla skla. Vtom se postava s vrískotem vrhla přímo proti ní. Přiiřtila se zavěšená na laně, a dokonce narazila do skla. Jenny s vyjeknutím uskočila.

„Suprová, čistá legrace,“ řekla Dee a rozesmála se, když se Jenny s rozklepanými koleny opřela o zeď.

Jenny sevřela ruku v pěst, ale v tom okamžiku něco na té červené postavě přilákalo její pozornost.

Byl to rudý ďábel s rohy, kopyty a ocasem. Ale oči – oči měl modré a v černých světlech nadpozemsky zářily. A těsně před tím, než ho lano odtáhlo zpátky dozadu, na ni zamrkal.

Jenny začala cítit mravenčení v malíčcích na obou rukou.

Všechny atrakce v parku jí od té chvíle připadaly divné. Vyvolávač na házení kroužků měl v očích zvláštní lesk. I papírožravý lev Leo se jí zdál být zlověstnější než jindy.

„Co to proboha je?“ zeptal se Michael a ztěžka klesl na lavičku. Díval se na maringotku s červenou střechou a stříbrnými mřížemi, mezi kterými byla vražená lví hlava s tlamou otevřenou v širokém přátelském úsměvu.

„Jsem papírožravý lev Leo!“ Zvučný, jásavý hlas vycházel přímo z tlamy. To, že se ozval právě teď, dělalo Jenny starosti – jako kdyby jí po zátylku přejela studená kostka ledu.

„Žeru všechny druhy papíru,“ pokračoval hlas bodře. „Taky kartony. Staré papírky od žvýkaček, pomerančovou kůru, kornouty od popkornu. Tak mě nakrmte.“

„To je koš na odpadky,“ vysvětlila Dee, sedla si do dřepu a podívala se do lví tlamy. „Nasává to, co do něj člověk hodí, jako vysavač.“

K maringotce přijela mladá matka s kočárkem pro dvojčata. Obě děti si zamračeně prohlížely lva.

„Chcete ho nakrmit?“ zeptala se matka.

Holčička vepředu přikývla, se stále stejně zachmuřeným pohledem zmuchlala papírový ubrousek a hodila ho směrem ke lvu.

„Ne, musíš mu to dát. Tumáš.“ Matka sebrala spadlý ubrousek a vrátila ho dítěti. Holčička se předklonila a natáhla ruku.

„Vsadím se, že mě zítra bude bolet břicho!“ zahlaholil Leo.

Dítě se předklánělo čím dál víc... jeho ručka se blížila k tlamě...

„Leo má pořád hlad...“

Jenny přiskočila a zakryla otvor ve lví tlamě rukou těsně před tím, než se k němu dostaly prsty té holčičky.

Holčička přenesla pohled na ni, aniž by změnila výraz. Matka vyjekla.

„Pardon,“ omluvila se Jenny. Všichni na ni zírali, dokonce i Dee, Audrey a Michael. Ale nechala ruku na místě. Dítě se v kočárku zase opřelo. Matka si ji chvíli zmateně prohlížela, pak prudce otočila kočárek a odjela.

Když Jenny spouštěla ruku ze lví tlamy, dosud jí přejížděl po zátylku mráz. Bála se, že... co vlastně?

„No dobře,“ řekla vzdorně. „Byla to hloupost. Tak mi vynadejte.“

„Všichni jsme trochu nervózní...“ začal Michael nejšivě a vzápětí jako na důkaz svých slov nadskočil, když se k němu s hrůzu nahánějícím válečným pokřikem vrhly dvě postavičky.

Jenny se vedle lva přikrčila, než si uvědomila, že to jsou děti.

Shýbly se pod železnou lavičku a opět se s vítězoslavným jekem vynořily. „Máme ho! Máme další!“

„Co máte?“ zeptala se Dee a zastoupila jim cestu.

„Dublon, co jinýho?“ odpověděl chlapec přátelsky a v prstech se špinavými nehty zvedl cosi kulatého a třpytivého. Jenny mince připomínala ty malé čokoládky ve zlatých staniolových obalech. Pak chlapec ukázal. „Neumíte číst?“

Jenny se ohlédla. Za nimi byl velký plakát a křiklavě rudým nápisem:

ÚPLNĚ NOVÁ ATRAKCE! NAJDĚTE TŘI ZLATÉ DUBLONY A BUDETE PRVNÍ, KDO SMÍ VKROČIT NA... OSTROV POKLADŮ.

„Když seženete tři mince, pustí vás tam při otevření zadarmo. Projdete po mostě jako první. Schovali je po celém parku.“

Děti zaujalo něco dalšího a odběhly. Na plakátu se pomalu otvírala a zavírala pirátská truhlice jako lastura nějakého mlže. Za plakátem byl umělý ostrov s lagunou. Když tu byla Jenny naposled, sloužil jako jeviště pro představení akrobatů a kapely. Teď na něm zjevně probíhaly stavební práce a uprostřed se tyčil vysoký maják. Po žádném mostě nikde ani památky.

Proč ji to tak znervózňovalo?

„Hodte mi odpadky do tlamy! Leo čeká...“

„Jdeme,“ řekla Jenny. Svíral se jí žaludek a cítila, že se nutně potřebuje nějak rozptýlit. „Pojďme udělat něco praštěného. Něco dětského. Třeba rybařit.“

Ve stánku s rybím potokem vířila úzkým korýtkem voda pořád dokola. „Tomu říkám kvalitní recyklace,“ poznamenal Michael s pohledem na vodu, která z jedné strany přitékala a na druhé mizela.

Za čtvrták jste mohli do vody spustit prut, háčkem nabrat číslo a vyměnit ho za cenu.

„Když jsem byla dítě, všechny ty ceny mi připadaly jako poklady,“ zavzpomínala Jenny a spustila háček do temné vody.

„Berou,“ řekla Dee a zvedla svůj prut. Na konci se houpala mokrá dřevěná cedulka s číslem. Obsluha se na ni podívala, vhodila cedulku zpátky do vody a podala Dee plastovou peněženku na drobné. Růžovou.

„Takovou jsem vždycky chtěla.“

Jenny ucítila na konci prutu tah a prudké cuknutí, skoro jako od živé ryby. Zvedla ho z vody...

... a zalapala po dechu.

Panebože! *Panebože...*

Michael vedle ní se syčivě nadechl. Civěl na vylovený předmět, čokoládové oči měl vykulené a plné strachu.

Nebyla to žádná dřevěná cedulka. Na háčku úhledně visel tenký zlatý kroužek, z něhož odkapávala voda. Jenny si ho nemusela prohlížet zblízka.

Byl to ten prsten.

Prsten, který jí věnoval Julian. S nápisem na vnitřní straně, aby jí slova lnula ke kůži a svazovala ji svou kouzelnou mocí.

Odmítám vše vyjma tebe. Nápis znamenal, že Jenny zavrhl celý svět a vybrala si – jeho. Slib, jehož dodržení po ní Julian požadoval. Nakonec se z něj vyvlékla – ale ta připomínka byla jako ledová sprcha.

Byla chyba věřit, že se až do večera můžou bavit. Julian ji sleduje i teď, jako ji sledoval roky. Nedalo se před ním schovat, ani tady, ani kdekoliv jinde.

Nezbývalo než jít a postavit se mu.

„Vrátíme se,“ řekla Jenny. Překvapilo ji, jak klidně dokázala promluvit. Sejmula prsten z háčku a pustila ho zpátky do temné, vířící vody.

3. KAPITOLA

Vy chcete klíč?“

„Moji rodiče ho chtějí. Jsou trochu unavení z letadla, takže zůstali v hotelu. Napadlo je, že se tam porozhlédneme, víte? Páni, paní Durashová, vzpomínáte na tu starou pračku, která patřila mé prababičce? A na tu ždímačku? Ta byla hustá, co? Ždímačka.“ *Chovám se tak roztomile*, uvědomila si lehce nervózní Jenny. *Rozená podvodnice*.

Úsměv projasnil hubený obličej paní Durashové. Byla to drobná, štíhlá žena, oblečená tak, jak si ji Jenny pamatovala: ve vzorovaných šatech a svetru. „Taky jsem tu pračku používala,“ řekla.

Vyslovila to skoro jako *pročku*.

„Já vím. To je na tom právě hustý!“ *Jestli budu ještě o něco roztomilejší, asi se pozvracím*, pomyslela si Jenny. *Panebože – já jsem se snad právě zahihňala!*

Ale zabralo to. Paní Durashová se prohrábla leskle černou kabelkou. „Povím ti, jak se vypíná alarm.“

Jenny si v duchu oddechla a poslouchala stejně pozorně jako při úvodních pokynech k přijímacím zkouškám. Cestou ze schodů verandy si opakovala: „Tři šest pět pět na číselníku, potom zmáčknout enter, vypnout enter. Tři šest pět pět, potom enter...“

„Máme časový limit,“ sdělila ostatním, kteří na ni čekali za rohem. „Nakonec řekla, ať jí moji rodiče zítra zavolají, protože ani netušila, že sem přijedeme. Když nezavolají, pochopí, že něco není v pořádku.“

„Vůbec jsme se nevyspali,“ upozornil ji Michael. „A k domu tvého dědečka jsou to tak dva kilometry. Možná i víc.“

„Tak si vezmeme taxi,“ řekla Audrey netrpělivě.

„To nemůžeme.“ Dee zachrastila ledvinkou, ve které byly jejich společné finance. „Každý jsme zaplatili třináct devadesát pět za vstup do parku a to nemluvím o všech těch párcích, co spořádal Michael. Utratili jsme všechny peníze, co nám měly vydržet několik dní. Jsme na mizině, princezno.“

„To je moje chyba,“ hlesla Jenny po prvním hrozném okamžiku. „Měla jsem víc přemýšlet. Pokusíme se vyřídit všechno dneska v noci – ve Světě stínů si nemusíme dělat starosti s penězi. Dva z nás se můžou vyspat, zatímco druzí dva budou prohledávat dědečkovy věci – vystřídáme se, ano? A jíst můžeme energetické tyčinky z vybavení, které máme s sebou.“

„Ale jestli nic nenajdeme dnes v noci...“ začal Michael.

„Musíme,“ přerušila ho Jenny. „Zvládneme to, protože musíme, Michaeli.“

Ve starém cihlovém domě pořád fungovala elektrika – nejspíš proto, aby napájela poplašný systém. I tak interiér působil ponuře: nábytek zakrývaly bílé plachty, hodiny na zdi stály. V Jenny se nepříjemně prolínal pocit známého a neznámého, někdy měla oba zároveň.

Zdaleka nejhorší byl sklep. Málem jí vypověděly poslušnost nohy a odmítly ji tam donést. Ocitla se tu minulý měsíc ve snu či halucinaci vytvořené Julianem – ale ve skutečnosti tady nebyla přes deset let. Naposledy ten den, kdy odtud sousedé uslyšeli hrozné ječení, a po schodech přiběhla policie. Našli pětiletou Jenny ležet na podlaze s poškrábanými pažemi, roztrhanými šaty a s rozcuchanými plavými vlasy. Malá Jenny křičela a zírala na otevřené dveře do komory se zvláštním vyrytým symbolem. Křičela tak, že největší policista zase vyběhl po schodech nahoru, aby zavolal sanitku.

Policie si myslela, že jí to udělal dědeček. Že ji poškrábal a roztrhal jí šaty. Že může za tu krev. Vůbec nevěnovali pozornost vyprávění pětiletého děvčete o ledu a stínech v komoře, o hladových očích, které se na ni dívaly a chtěly ji unést. A o tom, jak si místo ní vzaly dědečka.

Policie došla k závěru, že Jennyin dědeček byl šílenec – a když se teď šestnáctiletá Jenny rozhlížela po jeho sklepe, chápala proč. Všechny stěny, knihovny i dostupné povrchy byly plné ochranných amuletů.

Celkem pochopitelné u člověka, který se snažil přivolat a uvěznit démony. Ale nedalo se popřít, že to vypadalo divně.

„Podívejte se na to,“ vydechla Audrey okouzleně. „Něco z toho je veteš, ale vsadím se, že něco má nevyššíli-

telnou hodnotu. Třeba tohle.“ Vykročila a zlehka se dotkla stříbrného zvonku na polici. „Ten je z Číny – viděla jsem je, když táta působil v Hongkongu. Zvoněním zahánějí zlé duchy. A tohle – to je pravé tibetské modlitební kolo. A tohle...“ Zvedla náramek s achátovými a zlatými korálky.

„Ten je z Egypta,“ skočila jí Dee do řeči. „Má sedm částí, vidíte? Aba říká, že číslo sedm bylo pro Egypťany posvátné.“ Dečina babička taky hodně cestovala.

„Tohle jsou ruské ikony.“ Audrey kývla na pozlacené obrázky. „Hodně vzácné, hodně drahé.“

„A tohle je z kabaly,“ připojil se k nim Michael vítězoslavně a namířil prst na nástěnnou tabulku označenou nadpisem *Numerické hodnoty hebrejské abecedy*. „Magický systém věštb.“

„Plno z těch věcí patří do muzea,“ řekla Audrey.

Jenny dýchala jen s námahou. Místnost ji tížila a dusila. Byla plná zatuchlého vzduchu, ve kterém se takřka hmatatelně chvěla energie.

To bude asi magie, pomyslela si a snažila se uklidnit, jako kdyby s kouzelnými místnostmi přicházela do styku denně. Proto sem koneckonců přišli. Bylo načase zahájit pátrání.

Přiměla se přistoupit k dědečkovu stolu. Ve snu vytvořeném Julianem ležel v téhle místnosti na stole otevřený dědečkův deník. Ve skutečném životě to nebylo tak jednoduché. Na stole nebylo nic než vybledlá zelená podložka.

„Možná je na policích,“ řekla Jenny.

Přešla k jedné knihovně a naklonila hlavu ke straně, aby si přečetla názvy knih. Deník byl vázaný v hnědé kůži a ona si byla jistá, že ho pozná, až...

„Mám ho!“ vyhrkla, sáhla po něm a otevřela ho. Stránky pokrýval dědečkův těžký černý rukopis. Jenny zvedla oči zpátky k polici. „Bože, není tady jenom jeden deník, ale tři. Musíme je všechny přečíst.“

„Budeme se střídat, jak jsi říkala.“ Dee kývla ke schodům. „Ty s Michaelem se jděte nahoru trochu vyspat – jste nejunavenější. Audrey a já začneme s pročítáním.“

Jenny prospala tři hodiny na gauči v obýváku – nepřiměla se vstoupit do jedné z ložnic – a pak sešla s Michaelem po schodech dolů, aby převzala štafetu. Při čtení žvýkala Deemu oříškovou tyčinku. Neměla hlad a tyčinka jí nechutnala, ale věděla, že potřebuje energii.

Deníky byly zvláštní. Dědeček všechno zaznamenával s vědeckou pečlivostí, psal však o bizarních a někdy hrůzných věcech. Prakticky všechny poznámky se týkaly toho, jak přivolat Stínové muže.

Stínové muže, pomyslela si Jenny. Známé v různých dobách pod různými označeními: mimozemšťané, pohádkové bytosti, návštěvníci, ti druzí. Ti, kteří nás pozorovali ze stínů a občas brali lidi do... své říše.

Jenny mimovolně vzhlédla k otevřeným dveřím komory a cítila, jak se jí stahuje hrdlo. Tam ho odnesli. Touhle bránou do... jiného světa, do světa, který existuje blízko našeho, ale nikdy se ho nedotýká. Do Světa stínů.

Dědeček je zavolal, protože chtěl využívat jejich moc. Ale nakonec na něj byli příliš silní.

Jennyinu pozornost upoutal jeden obrat v deníku. *Chodec mezi světy*. Rozbušilo se jí srdce, když rozluštila husté černé klikyháky kolem. Část se nedala přečíst a pak

následovalo: *...stal bych se chodcem mezi světy, kdyby to nebylo tak nebezpečné. Existuje řada metod, jak... několik nečitelných slov... ale podle mého názoru by s největší pravděpodobností uspěla ta s runovým kruhem...*

„Runy,“ zašeptala Jenny. Kouzelná abeceda, kterou Julian i její dědeček používali k protržení opony mezi světy. Podívala se na nákres pod slovy. „Michaeli, našla jsem to.“

„Fakt?“

Jenny přečetla ještě kousek a zaryla prsty do kožené vazby knihy. „Fakt. Dojde pro Dee a Audrey. A přines nůž.“

Vzali si Tomův švýcarský nůž a Dee měla nebezpečně vyhlížející vodácký nůž s dvanácticentimetrovým ostřím určeným k záchraně kajakářů, kteří potřebovali co nejrychleji přerýznout lana.

„Musíme vyrýt do dveří tyhle runy,“ vysvětlila Jenny. „Pak je obtáhneme, nahlas vyslovíme jejich jména, abychom je nabili energií, a otevřeme dveře.“

„Čím je obtáhneme?“ zeptal se Michael podezřívavě.

„Krví. Čím jiným? Neboj, Michaeli, postarám se o to. Použijeme dveře do sklepa – ne od schodů, ale z druhé strany. Mají hladký povrch, do kterého se bude dobře rýt.“

Bylo legrační, jak obyčejné a všední jí to připadalo, když se pustili do podniku, o němž její dědeček psal, že by se o něj sám nepokoušel, protože to je příliš nebezpečné. Nikdo neřekl: „Vážně to uděláme?“ Nikdo nereptal – dokonce ani Michael. Pracovali, jako když sestavovali dřevotřískovou skříň v Tomově ložnici. Michael

nahlas předčítal pokyny z deníku a Jenny, Dee a Audrey se jimi řídily.

„Dva kruhy, jeden uvnitř druhého. Nepíše se tu, jak mají být velké,“ řekl Michael, „ale nechte mezi nimi prostor na runy.“

Jenny načrtla na hladké dveře fixou dvě kružnice.

„A teď runy. Nejdřív Dagaz. Ta má být úplně nahoře a vypadá takhle, jako položené přesýpací hodiny,“ pokračoval Michael. Jenny načrtla nad vrchol vnitřní kružnice hranatý tvar. „Píše se tady, že je jako katalyzátor. Představuje chvíle, jako je soumrak nebo svítání, kdy se věci mění. Působí mezi světlem a temnotou.“

Svítání. Jenny si vzpomněla na jasnou modř pennsylvánského úsvitu – a na oči, které měly stejný odstín. *Julian je jako Dagaz, pomyslela si. Katalyzátor mezi světlem a temnotou. Každou nohou v jiném světě.*

„Další je Thurisaz, trn. Ten přijde napravo – ne, o kousek níž. Má tvar jako... podívej se na to. Rovná čára s trojúhelníkem po straně. Jako trn, který vyrůstá ze stonku.“

„Trny se vyskytují v mnoha pohádkách,“ poznamenala Audrey zamračeně. „Píchnete se o trn nebo o jehlu a zemřete, oslepnete nebo usnete.“

Jenny mlčky načrtla runu.

„Další je Gebo. Ta znamená hodně věcí: dar, oběť, smrt. Vyjevení ducha. Vypadá jako X, vidíš?“

Oběť. Smrt. Jenny přeběhlo po zádech mrazení. Podívala se do dědečkova deníku. Bylo to rovné X, ne sešikmené jako u runy Nauthiz, kterou dědeček vyryl do dveří komory, aby uvěznil Stínové muže.

„Vidíš, Jenny?“

Jenny přikývla a nakreslila ji. Ale ten zvláštní pocit nezmysel. Nepříjemný pocit – a nějak souvisel s Gebem. Gebem, runou obětování. Něco se stane...

Ne teď. Ne hned. V budoucnosti.

Michaelův hlas ji úplně polekal. „Další je Isa. Runa prvotního ledu. Tvoří ji jedna rovná čára shora dolů.“

Jenny se odpoutala od myšlenek na obětování a přiměla se kreslit.

„Kenaz, pochodeň. Symbolizuje sílu prvotního ohně a má tvar ostrého úhlu, vidíš?“

„Raidho, pro pohyb a cestování. Jako třeba jízdu na koni. Pro ochranu při cestě mezi světy. Vypadá jako písmeno R...“

„Uruz, dobytče... Má tvar jako U obrácené vzhůru nohama...“

„Já vím, Michaeli.“ Runa Uruz byla na té hře, kterou jí prodal Julian. „Měla by připomínat rohy namířené dolů, připravené protrhnout oponu mezi světy,“ řekla Jenny. „Ta je poslední?“

„Jo. Teď je musíme vyrýt.“

Vyrývání run nebylo tak těžké, jak Jenny očekávala. Dveře sice byly z tvrdého dřeva, ale runy tvořily rovné linky, které se vyrývaly mnohem snadněji než obloučky. I tak Tomův švýcarský nůž občas někde zadržel nebo sklouzl. Jenny měla trochu strach z toho, jak byl ostrý.

A starosti jí dělala i ta krev. Jak to zvládne? Ostří se bála a špendlík nepřicházel v úvahu. Jestli mají obtahnout všechny runy, budou potřebovat mnohem víc krve, než kolik se dá vymačkat z bodnutí špendlíkem.

Na to teď nemysli. Až na to dojde, budeš prostě muset použít nůž – a doufat, že si neurízneš prst.

Vtom se problém vyřešil sám od sebe. Nůž jí sklouzl v ruce.

„Au!“

Jenny pocítila bodnutí čehosi, co zmizelo příliš rychle, než aby to mohla označit za bolest. Upustila nůž a vykuleně se podívala na svou ruku – v první chvíli uvažovala, jak vážně se zranila.

Nebylo to vážné. Centimetrová ranka přes bříško palce. Okraje rány bíle zasvítily, ale vzápětí je zalila jasné červená krev, která jí začala stékat po prstu.

Jenny se udělalo trochu mdlo. Nahlédnutí pod vlastní kůži – byť třeba jenom malý kousek – bylo krajně znepokojivé.

„Honem, pospěš si,“ pobídl ji Michael. „Nemrhej s ní – krev je vzácná.“

Řezná rána začínala pálit. Jenny se rozhlédla po něčem, co by použila jako pero, pak nabrala kapku krve na nehet a začala s ním obtahovat vyryté runy. Bledé rýhy ve dřevě se zbarvily světle červeně, odstínem učitelského kuličkového pera.

Audrey a Dee vyrývaly zbytek run, zatímco Jenny pokračovala ve svém krvavém díle. Ke konci musela ránu trochu mačkat, ale krev stačila na všechny runy.

Konečný výsledek jejich snahy byl trochu šišatý, ale jinak impozantní. Dvě soustředné kružnice s mezikružím plným run. Když se na ně Jenny dívala, poprvé ji napadlo, co by si někdo – dejme tomu soused – asi pomyslel, kdyby je přitom přistihl. Že ničí majetek. Že

jsou vandalové. Že to je stejná lumpárna, jako když gangy posprejují zdi.

Bylo jí to fuk. Pořád jednala v krizovém režimu, kdy normální pravidla dočasně neplatí. Vykročili z hlavního proudu na místo, kde se může stát cokoli a kde si vytvářeli vlastní pravidla. Bylo to děsivé – a zároveň nesmírně osvobozující. Jenny měla pocit, jako kdyby letěla k Tomovi na ohnivých perutích.

Tak ty mi ho chceš vzít, co? oslovila v duchu Juliana. *To se ještě uvidí. Až s tebou skončím, budeš litovat, že ses do téhle hry vůbec kdy pouštěl.*

Dee si kriticky prohlížela jejich výtvar. „Co teď? Jak to funguje?“

„Zapsání run by mělo zařídit, že to, co jsi napsala, se stane,“ odpověděl Michael. „Jako když jsme kreslili svoje noční můry pro první hru, vzpomínáš? Nakreslili jsme obrázek toho, čeho se bojíme, a naše obrázky se vyplnily. Runy jsou stejné. Nakreslíš... obraz něčeho, a to se stane skutečností. Vytvořením obrazu změníš realitu.“

„To mi řekl Julian,“ zašeptala Jenny. „Když jsem si nasadila jeho prsten a pronesla jsem ta slova, vybrala jsem si vlastní osud. Když jsem je vyslovila, stala se z nich pravda.“

„A to samé musíme udělat s tímhle,“ dodal Michael. „První dva kroky už máme za sebou – vyryli jsme runy a obtáhli jsme je. Teď je musíme nabít energií tím, že vyslovíme nahlas jejich jména. Tak je aktivujeme a potom...“

„A potom bacha,“ přikývla Dee a v jejích trnkově černých očích se zablýsklo. „Jdeme na to, lidi.“

„Nejdřív si musíme přinést věci,“ řekla Jenny. Byla napjatá k prasknutí, ale taky rozhodnutá udělat všechno správně a nevrhat se do ničeho bez rozmyslu. „Nevíme, co se stane, až ty runy budou aktivované – možná nebudeme mít čas na nic dalšího.“

Odešli se převléknout a vzít si věci z batohů. Když se Jenny vrátila ke dveřím, měla na sobě džíný, džínovou košili, svetr a nylonovou bundu. Na nohy si vzala silné ponožky a pohorky a k opasku si připnula koženou nádobu s vodou a rukavice. V ledvince měla miniaturní soupravu k přežití.

Všechno si vybrala tak, aby to bylo lehké a praktické. Malé vodotěsné zápalky, metr toaletního papíru, tenká deka složená do desetimetrového čtverce. Dva silné plastové pytle. Dva aspiriny. Čokoládovou tyčinku. Tři čajové sáčky, tři kostky hovězího vývaru. Několik spínacích špendlíků. To všechno ve starém cínovém hrnečku. Vedle něj zastrčila patnáctimetrový nylonový provaz, dvě energetické tyčinky a baterku.

Nakonec do ledvinky uložila Tomův červený švýcarský nůž se šesti různými ostřími.

Netušili, proti čemu budou ve Světě stínů stát. V jaké se ocitnou krajině, za jakého počasí. Jenny tehdy z okna papírového domu zahlédla rozeklané vrcholy skal ohlazené nekonečným vichrem a osvětlované modrými a zelenými záblesky. Ale vypadá celý Svět stínů takhle?

To brzy zjistíme, pomyslela si. Hodně brzy. Tentokrát tam ale aspoň jdeme připravení.

Dorazili ostatní, oblečení podobně jako ona. I Audrey měla lehké turistické boty a nylonovou bundu. Dee

si zastrčila vodácký nůž do černého plastového pouzdra za opaskem, ale nejvražednější zbraní byly její štíhlé ruce a nohy v kotníkových botách.

Podívali se na sebe a beze slova se otočili čelem ke dveřím.

Michael podal Jenny deník. „Měla bys to udělat ty.“

Jenny se zhluboka nadechla, sevřela knihu v prstech a začala číst názvy run.

„Dagaz.“ *Runa změny.* „Thurisaz.“ *Trn.* „Gebo.“ *Obětování.* Roztřásl se jí hlas a nemohla pořádně dýchat. Podvědomě promluvila hlasitěji. „Isa.“ *Prvotní led.* „Kenaz.“ *Prvotní oheň.* Slova z ní vycházela ve stakatových poryvech. „Raidho.“ *Cestování.* Jenny se sevřelo hrdlo. Zvedla hlavu a podívala se na poslední runu v kruhu. Plynuly vteřiny.

Tohle je ono. Tohle je vážně ono. Až to řeknu, nepůjde to vzít zpátky. Nebude cesty zpět.

Téměř šeptem pronesla: „Uruz.“

K protržení opony mezi světy.

Po posledním slovu dveře začaly blikat jako stroboskop. Černá, bílá, černá, bílá, černá, bílá.

„Panebože!“ vyjekla Audrey. Všichni uskočili, ale neměli kam couvnout – stáli zády u stěny chodby. Michael vrazil do stolku s telefonem, sluchátko se sesunulo z vidlice a narazilo do podlahy.

Za poslední měsíc Jenny zažila mnoho podivných věcí. Julian se na podivnosti specializoval. Ale tohle bylo jiné – snad vzhledem k obyčejnému prostředí, normálnímu domu a běžným dveřím. Nebo možná proto, že to udělali záměrně.

Toto je pouze náhled elektronické knihy.
Zakoupení její plné verze je možné v
elektronickém obchodě společnosti eReading.